

maradnak és gyerekjézusokat
szülnek maguknak Európa zsúfolt
jászlaiba: mert tudják amit nem
tudnak a hűek, a hülyék, a nyüvek —
tudják: fenyőtűk ügetnek szívem
riadt hegyláncai felé, sejtik:
sorsomban sír az elbukó jelen,
méhük ezért táguló világegyetem:
nem tūr varratokat, hogy szülne
engem jövővé doppler-effektusok
ritmikus csődjében, a tágulás
csöndjében, betlehemi bölcsőjében
ott, hol angyalságom hűlt helyén
megint értem bög néhány
kiherélt számár, legelvén közben
az egyetlen fényes csillagot, mely
gyertyaként ég rám vagy fénylik le
rólam: söprik a reményt fölöttem,
söprik a szalmát alólam és bár
nem lehet könnyedén mosolyogva,
meg fogcsikorgatva se lehet!
De szüljön meg valaki azzá, aki voltam!

Fölállni most?
Fölállni hogyan?
Fölállni . . . jajj!
Boldogtalanul boldogan.

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Papírangyal

Rozsdás felére fordult
és leng
s elleng, zenél a Nap
A kertek fái égre
lógatják zsibbadt karjukat
Fény-
szalmával kitömött ősz
idő szalmacsurgása
Zümmög a transzformátor
elektron-
méhek kaptára

Fészkében feltört világ
gyerekkor tojás-
világa
Fény-
sárgája s fény-
fehérje
ég a zománcos ég falára
A tócsán örök jelen
fény-
kép-
barna, édes ó-
táj
Mézga-
könny, aszú-
sírás
maga-
pecsétje-
arc, sóvár
Billen az úr, hinta-
szék
elszunnyadt s horkol fenn az Úr
Az udvaron szaggatott vákuum:
papír-
angyal rebben s le hull

Üres könyv

Az ősz — bárd alá tévedt
szenttehén? —
elrejténé, véres
tetemet
szégyenli a város
Levelek
alvadnak hentesmérlegén

Éhen s ébren
szobor áll
Konfekció bronzöltönyben
sovány
Károlyi Mihály
Bronzesernyő nélkül az esőben

Beton gőzöl s nagy
babszemek dagadnak
cipős lábak
A lámpafényben felcsirázó
arcunk sápad

Hogy égjen
— kibomló bálákból szalma —
hullt az eső a fellegekből
Hamva füstöl
a kialvó alkonyatban

Mintha hó hullt volna —
nem kovácsolt dallamot

De forgó tekercs
tenger húzza
a néma Duna-magnószalagot

A sötéttel fent
— vaslakat? —
hogy az űrt végre bezárja
fa kínlódik, zörgő ága
nem talál csillag-
kulcslyukat

Laza falban
üres könyvben

lapozhatatlan
örök térben
Isten képzeletében szárnyasok
majd szavak nélkül
cselekménytelen szárnyalunk

Faggyal a tócsák
— ütköző tárcsák —
nem csattannak
A szél rugóin puhán ringnak
az évszakok
Reggelre már leszánkáznak
hegyekből az angyalok

OSZTOJKÁN BÉLA

Villámok feltámasztásával

Kiknek szemekre örök bánat-koszorút
dobott az éjszaka, kiknek fekete virágok
nyílnak tengermély birodalmak roppant
nagy mezején; nefelejts lelkeket
villogtatva pilláik pocsolya-mocsarában,
hol világok süllyedtek elérhetetlen
feketességbe — farsangok gyászát
eltáncoltató poklába földnek, égnek;
iszonyú csapdájában a csillagtalan
rétnek, — s kik ujjaik hegyével,
villany-iszonyattal érzik hűséges
agyukban anyjukat, kedvesüket, ágyaiknak
koporsó-selymét, az eléjük tett örök
kín-keserves kenyeret, — azokon, azokon
kell segitened hatalomnak, égnek-földnek
ura-parancsolója; léleknek rettentő
mindenese, — azokon kell segitened
rendíthetetlen tábornoka katonáknak,
közvitézeknek, — a vakokon, a vakokon
segíts kegyelemnek méltatlan hordozója,
mert Országod fényében te magad úszkálhatsz
ugyan, de Világtalan angyalok bégetnek
körülötted lépten nyomon.

Jól tudod: A viharoknak volt és van is folytatása.
Kóbor hegyipatakok duzzasztják a folyót.